

[Handelsministeren.]

indskrænkes Tallet, og til sidst vil dette Forhold helt ophøre at eksistere. Jeg tror, man her har truffet det rette; i hvert Fald har vi ikke kunnet finde en bedre Ordning end den, her er foreslaaet.

Kvindernes Stilling er noget ændret i Forhold til det oprindelige Lovforslag. Mænds og Kvinders Adgang til Erhverv bliver nu fuldkommen lige. Tidligere kunde som bekendt en gift Kvinde overhovedet ikke opnaa Næringsadkomst; dette kan den gifte Kvinde nu. Bestemmelserne herom findes i § 3, hvorefter der altsaa er lige Adgang til Erhverv for Mænd og Kvinder.

Endelig skal jeg anføre, at Bestemmelserne om offentlige Vejere og Maalere er ændret og betydeligt udvidet. Bestemmelserne findes i det foreliggende Lovforslags §§ 86—89, og jeg vil navnlig henlede Opmærksomheden paa § 88, der indeholder Forskrift om, at der af de paagældende, naar Indtægten overstiger visse Beløb, skal erlægges en Afgift til en Fond; men Meningen er ikke, at man skal opspare Penge i Fonden i nogen nævneværdig Grad. Helt undgaa at faa Penge i Fonden kan man naturligvis ikke, og hvad disse Penge skal anvendes til, bliver det da Finansudvalgets Sag at tage Standpunkt til; Ministeren kan ikke disponere over dem. Hensigten er at indskrænke Beløbet det mest mulige, og det sker derved, at Ministeren skal være beføjet og — saaledes som Forslaget er formet — efter min Mening ogsaa forpligtet til at fastsætte de Afgifter, der erlægges for offentlig Vejning og Maaaling i de forskellige Byer, paa en saadan Maade, at Nettoindtægterne i det væsentlige holdes indenfor de Grænser, der omtales i § 88.

Ja, jeg kunde naturligvis gøre langt mere udførligt Rede for de enkelte Paragrafer og de Ændringsforslag, der er stillet til Paragrafferne; men jeg skønner ikke, at det er nødvendigt. Jeg antager, at det høje Ting vil være enig med mig i, at der ingen Grund er for mig til nu at komme ind paa en nærmere Gennemgang; Sagen har været drøftet saa ofte. Jeg gaar ogsaa ud fra, at det høje Tings Medlemmer har fulgt de Forhandlinger, der har fundet Sted i det andet høje Ting. Jeg skal derfor indskrænke mig til at anbefale Lovforslaget, som det nu foreligger. Det er vedtaget praktisk talt enstemmigt i det andet høje Ting, idet intet Medlem, saa vidt jeg erindrer, stemte imod Lovforslaget, og jeg haaber, at det nu kan faa en let Gang gennem det høje Landsting. Det skulde glæde mig, om dette Lovforslag kunde blive endeligt vedtaget i denne Rigs-

dagssamling. Derved havde vi da bragt et Lovgivningsarbejde til Afslutning paa en saadan Maade, at jeg tror, de næringsdrivende kan være tjent dermed.

Johannes Jensen: Det Lovforslag, vi i Dag behandler, er jo en gammel Kending her i Tinget. Vi har haft det til Behandling gennem flere Samlinger, og jeg gaar ligesom den højtærede Handelsminister ud fra, at ærede Medlemmer har sat sig ind i, hvilke Forandringer Lovforslaget er undergaaet i Folketinget. Man kunde være tilbøjelig til at tro, at Lovforslaget, naar der i det andet høje Ting er stillet — og for største Partens Vedkommende vedtaget — 73 Ændringsforslag, et Antal, der nærmer sig Antallet af selve Lovforslagets Paragraffer, var undergaaet store Forandringer, men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at selv om det er undergaaet Forandringer og ogsaa betydningsfulde Forandringer i Forhold til det Forslag, der blev udarbejdet af Næringslovkommissionen, er disse dog ikke saa store, at vi ikke her skulde kunne tiltræde dem, og selv om det maaske er noget vanskeligt at overse, hvad der er foregaaet ved det andet Tings Behandling, navnlig da der kun har været levnet os saa kort Tid dertil, vil jeg dog tro, at ærede Medlemmer er klar over, hvad det er, vi i Dag skal behandle her.

De, der har haft Lejlighed til at overvære Forhandlingerne i den store Næringslovkommissions Plenarmøder, vil have faaet et levende Indtryk af, at der var to modgaaende Strømninger. Den ene krævede ret betydelig Næringsfrihed i Forhold til den bestaaende Næringslov, den anden krævede en Begrænsning af den Næringsfrihed, vi har levet under siden 1857 eller rettere siden 1860, da Næringsloven egentlig først traadte i Kraft to Aar efter, at den var vedtaget. Det saa i lang Tid ud til, at der ikke vilde blive bragt nogen Overensstemmelse til Veje mellem disse to modgaaende Strømninger, men det lykkedes jo i Næringslovkommissionen at opnaa en vis Enighed, ja, jeg kunde være tilbøjelig til at sige, at det i Virkeligheden lykkedes at opnaa næsten fuldstændig Enighed paa alle væsentlige Punkter. Naar der alligevel kom til at staa i Slutningen af Kommissionens Betænkning, at hvert enkelt Medlem forbeholdt sig sin frie Stilling overfor Forslaget, skyldtes dette en tilfældig Omstændighed, idet et Par af Kommissionens Medlemmer i den 11te for ikke at sige i den 12te Time paa et Par enkelte Punkter, der efter mine Begreber var temmelig betydningsløse, forbeholdt sig